BIBLIOTECA DE CATALUNYA

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIII. Núm. 657 — Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts. — 7 abril 1934

PUBLICACIÓ SETMANAL | Redacció i Administració Carrer del Pi, 12, primer | Telèfon 17605 BARCELONA

L'Any Sant i l'Acció Catòlica

En tots els discursos que Sa Santedat Pius XI ha pronunciat durant l'Any Sant, que acaba de transcórrer, no s'ha oblidat mai de parlar de l'Acció Catòlica, de la necessitat de la seva organització allí on no hi fos i del seu increment allí on fos organitzada, però amb organització feble i massa senzilla. Milers i milers de persones de la nostra terra han pogut escoltar aquelles recomanacions del Sant Pare regnant, i davant l'efusió del moment hauran, segurament, format criteri i decisió d'allistar-se tot seguit en els rengles de l'Acció Catòlica, procurant-se el seu increment, avui del tot necessari arreu del món i potser majorment a casa nostra.

Doncs bé: nosaltres diem que només que tots els peregrins a Roma durant aquest Any Jubilar, tan esplendorosament transcorregut, haguessin donat el seu nom als exèrcits d'Acció Catòlica, a hores d'ara aquests es trobarien formidablement augmentats i enormement desenrotllats. ¿Quants milers han estat els espanyols que han visitat Roma? ¿Quants milers els que, obeint el desig i la recomanació pontifícia, s'han allistat a l'Acció Catòlica?

Les campanyes i treballs a emprendre per ella són urgents. A Barcelona mateix, per exemple, ens trobem amb enormes barriades senceres, compostes de milers d'habitants, on el Sant Nom de Déu gairebé no és conegut. Ens trobem amb veritables petites ciutats, situades al voltant de l'urbs, les quals constitueixen la cintura de Barcelona, on la gent està orfe de tota instrucció religiosa, de tot servei de beneficència, de tota inspiració catòlica, de tota catequesi, etc.

El nostre venerable Prelat va estenent la xarxa del servei parroquial a dites barriades, bastint-hi esglésies i establint-hi rectories. Però si la tasca d'aquests treballadors espirituals no és ajudada per l'acció dels catòlics en general, escàs podrà ésser el seu resultat, ja que la feina és intensa i carregada d'asprors. ¿I què millor que els rengles d'Acció Catòlica per a collaborar a una obra tan gran, veritable tasca missional, establint les escoles al costat de la parròquia, instituint entitats de beneficència de tota mena, procurant mitjans materials i econòmics, cercant les coses més indispensables? ¿No ens diu res, ni ens estimula, la famosa cristianització de la banlieu *de París, darrerament empresa per apòstols intrèpids i ajudada per gran nombre de germans nostres francesos?*

I diem això com un exemple, i prou. Perquè són tantes i tantes les obres que cal emprendre per a l'Acció Catòlica, que veritablement és cosa de no saber per quina començar. ¿No és igualment urgent la creació d'un centre d'alts estudis catòlics, semblant a l'Institut Catòlic de París? Sense l'alta cultura perdrem moltes posicions en Universitats, en Instituts, en els medis científics. I perdudes aquestes deus d'alimentació de tot el terreny, la tasca serà més penosa i dura.

Oh! com haurien, doncs, de resultar particularment agradosos a les autoritats eclesiàstiques i sobre tot al Sant Pare, l'engrandiment i enrobustiment de l'Acció Catòlica en la nostra terra! I només que cadascú dels qui han estat a Roma per l'Any Jubilar es formés el propòsit de contribuir-hi, allistant-s'hi i donant la seva quota, tindríem un resultat òpim de les tasques d'aquest Any de salut espiritual i hauríem complert el desig pregon del Papa.

Per a quan ho espereu, lectors amics?

Postquaresmal

PER JAUME RAVENTÓS

Amoroses

— Prou et vaig sentir, ànima meva, en aquell moment memorable. Jo obria la boca, el sacerdot em posava sobre la llengua el cos viu de Jesús amagat dessota aquella petita i blanco hòstia i tu m'estaves dient: Fes això en memòria de Jesús crucificat.

— És així. El sacerdot en la missa havia reproduït el sacrifici de Jesús i en la Comunió es repartia entre els fidels la víctima del sacrifici com es fa en moltes religions. En la missa, però, la víctima del sacrifici no és cap colom ni cap anyell, sinó que és el mateix Jesús, per això tots hem menjat la carn viva de Jesús que ens ha estat donada pel mateix Jesús, sacerdot etern, de qui és delegat el sacerdot germà nostre. És natural, doncs, que pensessis en Jesús víctima del sacrifici que es va consumar a la creu. Per això et diguí: Fes això en memòria de Jesús crucificat.

— I llavors els mèrits del sacrifici de Jesús em van ésser aplicats a mi i es va fer aquella transfusió de vida de què em parlaves l'altre dia i que jo voldria renovar cada dia. ¿Què ho fa que m'hi trobo tant bé amb Jesús?

— Aquest desig és la primera flameta d'amor que Jesús ha encès en el teu cor, aquell Jesús qui digué que havia vingut a portar foc aquí a la terra i que no volia altra cosa sinó que s'encengués. Tant de bo que s'encengués en el teu cor.

— Jo et diré el que em passa. Al meu cor no li costa gaire d'afeccionar-se per aquelles coses que els ulls miren i són perfectes i belles. Però coses hi ha que no es veuen amb els ulls de carn i aquestes no saben trobar en el cor un lloc preferent. Un gosset, poso per cas, se'm posa al davant festós i agraït i el meu cor el troba amable; però, si em parles que he d'estimar com a germà un desconegut que mai no he vist, el cor no m'hi diu res. I una cosa per l'estil em passa amb Jesús... com que no el veig.

— L'amor que devem a Jesús és sobretot l'amor de voluntat. Tu tens una afició sentimental al teu gosset i no la tens per un home desconegut; però si et posaven en el cas de sacrificar la bestiola per la salut del desconegut, estic segur que no dubtaries pas a fer-ho. El sentiment està pel que es veu, la voluntat pel que vol. La mare sentirà més amor sensible pel fillet que té arrapat al pit i qui no pot viure sense ella que no pel fill grandet que ja va a l'escola; als dos, però, tindrà en igual estima quan vingui l'hora de pesar i posar a prova l'afecció. Aquest amor d'estima o de voluntat és l'amor que devem a Jesús i qui diu a Jesús diu a Déu Nostre Senyor.

— Deu ser així; però si hi poguéssim també interessar el nostre cor de carn, el nostre sentiment, sembla que l'amor llavors fóra més complet i més durable, ja que el sentiment dóna continuïtat a la voluntat.

— I tal! I aquesta mena d'amor l'hem de procurar per la consideració i l'oració que és el tracte que aquí a la terra podem tenir amb Jesús, ja que és una mena d'amor que és conseqüència del tractar. Jo trobo que hi ha algunes consideracions especials per arribar a aquest amor. Les coses perfectes provoquen el nostre amor i Jesús és perfectíssim, és santíssim, infinitament perfecte i sant. No té tara ni mai no se li'n podrà trobar. És més. De les seves perfeccions en podem entendre i contemplar alguna cosa i en relació amb aquesta intel·ligència i contemplació l'hem de trobar bellíssim ja que no és altra cosa la bellesa que la perfecció descoberta per la nostra contemplació. I no és perfecte i bell com ho són les coses forasteres a nosaltres que ens limitem a contemplar-les estoicament o especulativament, sinó que entre nosaltres i la bellesa de Jesús hi ha una relació íntima com de cosa al seu fi. Nosaltres som fets per a Jesús; en la terra el posseïm de manera que ens dóna goig i pau i l'esperança de posseir-lo en el cel. I en el cel l'hem de posseir de manera que en Ell hem de trobar el descans perdurable de tots els nostres desigs, que vol dir la felicitat eterna. I no hi ha cap altra cosa sinó Ell que ens pugui donar ací aquest goig, aquesta pau i aquesta esperança, i cap altra cosa sinó Ell que pugui fer la nostra felicitat eterna. I perquè res no falti per fer-lo amable, Ell perfectíssim, bellíssim i punt central del nostre ésser i de la nostra vida és envers nosaltres un finíssim amador que si reclama el nostre amor no ens regateja pas el seu. Pot fer la nostra felicitat i vol fer-la i, encara que per res no ens ha de menester, ens vol dur a la seva casa i a la seva glòria. I si t'estimessis més amidar l'amor pel sacrifici sofert que no pas per les delícies que t'ofereix, segueix-li la seva vida mortal de Betlem fins al Calvari. Sobretot al Calvari si vols tractar de sacrifici, perquè allí ens va donar Jesús la seva vida escolada amb la seva sang entremig de sofriments corporals i espirituals imponderables.

— Veritat que no el veiem, Jesucrist; però en Ell hi ha matèria per a la nostra imaginació que ve a ser una mena de vista que ens refà el passat i ens pinta imatges que parlen al nostre sentiment. Els seus peus van trepitjar la nostra terra i van cercar en ella les ovelles esgarriades, les seves mans van treballar, van guarir, van perdonar i peus i mans van acabar la vida clavats a la creu i rajant sang. Els seus ulls van mirar amb misericòrdia i van acabar entelats per la mort. I tampoc no se'm fa difícil representar-me'l ara gloriós en el cel que per tots ens va conquistar.

— I encara més; el veiem reproduït en els sants i el podem modelar en nosaltres mateixos per la imitació de la seva humilitat, de la seva mansuetud, de la seva misericòrdia.

La perversió dels costums

Els gravíssims trastorns esdevinguts a França a conseqüència de la ingent estafada de l'aventurer Stavisky i la podridura moral en els funcionaris de l'Administració pública — i àdhuc a les altes jerarquies de l'Estat — que ha vingut a descobrir aquest "affaire" tristament cèlebre, posen en evidència que la malura cabdal dels nostres temps, origen i causa de totes les altres, és la desenfrenada perversió dels costums.

Aquesta regressió alarmant, que ha tingut fondes repercussions en l'esfera social i en l'econòmica, ningú amb més braó i amb més valentia que l'Església — sublim vindicadora de la Justícia i de la Veritat — no l'ha condemnada i estigmatitzada. Així com Lleó XIII va combatre amb apostòlica energia els inqualificables abusos del patrons contra els obrers, perpetrats sota l'imperi del liberalisme econòmic, Pius XI ha flagellat amb tota duresa les immoralitats i els fraus comesos arreu — sovint en l'esfera que podríem dir de l'alta finança — per especuladors i aferistes mancats d'humanitat i de consciència.

El Pontífex gloriosament regnant demostra, en efecte, com la lliure competència — postulat fonamental del capitalisme individualista — s'ha destruït ella mateixa; el mercat lliure, ha substituït la dominació econòmica; a la cobejança del guany, ha seguit una desbridada ambició de domini; tota l'economia ha esdevingut horriblement dura, inhumana, cruel.

Amb paraules i conceptes que tenen avui, dissortadament, una vivíssima actualitat, es plany també Pius XI dels mals originats per la barreja i ignominiosa confusió dels càrrecs i oficis del poder públic amb els de l'economia privada, d'on deriva un vergonyós enviliment de la majestat de l'Estat, que en lloc de senyorejar com li pertoca, des d'un sitial elevat, a tall de regi àrbitre de totes les coses, lliure de no importa quin esperit partidista i atent només al bé comú i a la justícia, es fa esclau lliurant-se i venent-se a les passions i cobejances dels homes, *els quals, dominats per les desordenades afeccions de l'ànima, — trista conseqüència del primer pecat—se senten fortament empesos a menysprear els béns celestials i perdurables per a assolir els béns terrenals i transitoris.*

D'aquí, aquella set insadollable de riqueses que si tot temps ha impulsat els homes a conculcar i infringir els drets del pròxim, avui, per l'actual condició de la vida, para molts llaços a la fragilitat humana. Com que la inseguretat i la inestabilitat de l'organització econòmica exigeixen una tensió de forces extraordinària i contínua, alguns s'han fet tan insensibles als dictats de la consciència llur que han arribat a creure que els era lícit, no sols d'augmentar els seus guanys de la manera que fos, ans encara de defensar a les bones o a les males els cabals amb tant d'afany adquirits, contra les sobtades vicissituds de la fortuna.

Les especulacions desenfrenades a què es lliuren molts per l'estímul d'un lucre desmesurat i ràpid, així com les disposicions legals encaminades a promoure la cooperació dels capitals, bo i repartint o limitant el risc del negoci, han donat ocasió a la més execrable llicència. Explotadors astuts i malvats de les concupiscències humanes, no vacillen a promoure-les i fomentar-les per tal de servir-se'n després per a llurs utilitàries finalitats.

I aquests que no es captenen sinó d'augmentar de qualsevol manera el seu patrimoni, cercant-se a si mateixos per damunt de tot i no sentint cap repugnància ni davant els delictes més grans comesos contra els altres, han trobat tot seguit, per desgràcia, innombrables seguidors. L'exemple de llur èxit visible, la pompa insolent de llurs riqueses, la mofa insultant adreçada contra els homes íntegres, titllant-los de timorats i de vanament escrupolosos, i les males arts emprades per a aixafar llurs competidors honrats, han fet que fossin molts els qui sucumbissin a la temptació vehement i es convertissin en imitadors de llur iniquitat.

Mentre no sigui posat remei a aquest formidable desordre moral, la redempció de la Societat humana no serà possible. És inútil que els homes s'esforcin a cercar remeis al terrible mal. El corc devorador anirà destruint els fonaments de la pau i de la tranquillitat pública i el món acabarà convertit en un caos, per no dir en un infern.

Una sola ruta salvadora pot lliurar la humanitat d'aquesta catàstrofe: la renovació dels costums, la recristianització del poble, la formació de les ments i de les voluntats en la doctrina evangèlica, en un mot, la restauració de totes les coses en Crist, la implantació del seu Reialme d'amor damunt la terra.

BITLLETS DE FERROCARRIL
AUTOCARS / VIATGES A FORFAIT

EXCURSIONS COL·LECTIVES
BITLLETS MARÍTIMS I D'AVIONS

VIATGES
&
TURISME
ESPLAI

INFORMACIONS
I PRESSUPOSTOS
GRATUITS

FONTANELLA, 12, 1.er
Telèfon núm. 11565
BARCELONA

El corporativisme

per Gaston GERARD

II

Un xic d'història

El corporativisme no és una idea nova. És la idea que, amb l'individualisme, s'ha anat disputant la història de la societat des del punt de vista de la seva organització i estructura polític-social.

No ens cal enfondir més enllà de l'Edat Mitjana. ¿Qui desconeix l'esplèndida organització gremial durant aquella època? ¿Qui no sap que l'element professional — base sempre de tot corporativisme — era llavors l'element bàsic de l'estructuració de la societat?

El gremi era l'organització professional que, si per un costat enquadrava la professió combatent la llibertat absoluta de les lleis econòmiques, per altre costat significava la defensa contra els excessos de l'Estat que, en arribar a les portes gremials trobava un obstacle i trobava, ensems, la base del seu sistema representatiu.

Els gremis esdevingueren el fonament de les democràcies durant aquell període històric, ja que les institucions glorioses de les veritables democràcies municipals es trobaven constituïdes a base d'ells. ¿Caldrà recordar el Consell de Cent, de la ciutat de Barcelona?

Més tard, els gremis caigueren en abusos i privilegis. Com tota institució humana, es corromperen; i quan la Revolució francesa els féu desaparèier de lles lleis, feia molt temps que havien perdut tot el propi esperit, aquell esperit que els havia omplert de grandesa i de prosperitat. L'Edicte de Turgot fou el coronament de la campanya, no pas contra els gremis, sinó contra les deixalles dels gremis i les seves restes burocràtiques.

L'abús portà com a conseqüència — junt amb un afany de llibertat política, insuflat pel pensament dels Enciclopedistes i pels abusos de les monarquies absolutes, com la francesa — la reacció consegüent. I llavors, tot el que significués destrucció d'organitzacions, caiguda de sistemes de construcció professional, era ben rebut. I així fou com el món es va trobar altre cop llançat en braços de l'individualisme, individualisme que es va barrejar amb el creixement de la gran indústria, amb la formació de multituds obreres arreu del món, i, com a conseqüència, desembocant en la lluita de classes classes que es qualificaren com patronals i obreres, o sigui, els posseïdors de riquesa, per un cantó, i els desposseïts de tot el necessari, per l'altre.

Damunt el nou estat de coses es bastí ben aviat la doctrina de Carles Marx, es formaren les associacions lliures — obeint al crit de: "Treballadors del món, uniu-vos!" — i es disposaren a la lluita, que ben aviat quedava entaulada en els termes més agres i amargs que el món ha conegut. L'individualisme arribava a l'última conseqüència de la lluita del més fort contra el més feble; i unint-se uns i altres era qüestió de provar la major força. Uns, tenien la força del diner; altres, tenien la força del nombre. I així hem anat passant anys i anys fins que la guerra va portar la liquidació del sistema.

La gran guerra del 1914 al 1918, destruint totes les economies va posar fi a la lluita com a sistema. I encara que aquesta lluita ha anat continuant en la post-guerra, ja tothom s'ha pogut fer càrrec del fet que cal acabar aquest estat de coses i ja tothom es disposa a donar-lo per finit. Les economies nacionals s'han anat destruint. I el resultat de la destrucció esdevé catastròfic per a patrons i obrers; i uns i altres es veuen obligats a soplujar-se dins sistemes nous, que fins ara totjust comencen a assajar-se en el món.

Tornarem a l'organització de l'Edat Mitjana. És clar que constituiria un absurd de propugnar altre cop pels gremis. Fills aquests de la petita indústria, no són compatibles amb la gran indústria de la vida moderna. Però ¿qui ens diu que el seu esperit no sigui aprofitable i que les seves característiques essencials no esdevinguin altre cop de plena actualitat? Berdiaeff, el famós escriptor rus, ha propugnat per un retorn a l'Edat Mitjana, Edat que després d'haver estat calumniada en tots els tons, és l'única que ha ofert al món l'espectacle d'una unitat de civilització i de cultura.

No volem actuar de profetes. Però en el moment d'ara són evidents dues conseqüències que es poden ja traduir en afirmacions categòriques: la desfeta de l'individualisme, com a doctrina social, i la caiguda del capitalisme basat en la llei de l'oferta i la demanda únicament.

D'aquestes runes, què en naixerà? ¿Altre cop una organització social les línies fonamentals de la qual cerquin contacte amb aquelles dels temps medievals?

El cert és que el professionalisme — que havia estat bandejat per patrons i obrers i per les lleis de tots els Estats — ara retorna a ocupar el lloc que de dret li correspon. I damunt bases professionals es van constituint altre cop les organitzacions corporatives de tots els Estats que com Itàlia, Portugal, etc., tracten de cercar nous motllos en què buidar les característiques de l'actual moment.

No ens deixem, però, portar pel somni de constituir un Estat corporatiu a la manera italiana, ni menys a la manera alemanya. Entre aquesta concepció corporativa i la concepció política que encarnen aquells assaigs, hi ha tot un món de distància, ja que entre el corporativisme i la democràcia (en el sentit orgànic del mot), no hi ha distàncies, sinó que ambdós constitueixen elements complementaris i dignes d'ésser agermanats en una sola figura.

En articles següents tractarem de demostrar-ho.

CERESCAO
Poderós reconstituent indispensable a tota persona debilitada en la tuberculosi, desnutrició, convalescència, anèmia, embaràs i lactància.
DE VENDA A LES FARMÀCIES

Diada Obrera d'Estudis Socials

El diumenge dia 6 de maig tindrà lloc a Barcelona i al Centre Social de Santa Madrona (Tapioles, 13) la tercera "Diada Obrera d'estudis socials".

Tenen obligació d'assistir a aquesta diada tots els Cercles Obrers de Catalunya afiliats a l'obra genèrica de "Cercles d'estudis d'educació Social".

Abans del dia primer de maig cada Cercle enviarà a aquesta Oficina Central (Acció Social Popular, Pi, 12, 1.er, 1.a) els noms i cognoms del representant o representants del Cercle que oficialment parlaran a la Diada.

L'acte començarà a les deu en punt del matí. Presidirà el Sr. Josep Cirera i Soler, el qual, en terminar, resumirà la controvèrsia.

El *qüestionari* a desenvolupar en aquesta "Diada Obrera" serà el següent:

La sindicació professional i católica

A) *Què és el Sindicat?*

1. — Entenem per Sindicat la unió permanent de diverses persones per a la defensa dels interessos Professionals i de classe.

2. — Els Sindicats estan generalment integrats per patrons solament (sindicats patronals) o per empleats i obrers sols (sindicats d'empleats i d'obrers). (Còdex Social de Malines, núm. 94).

B) *Què és la Professió?*

1. — La Professió comprèn tots els que cooperen al seu exercici. (Id. 94).

2. — El compliment dels deures i l'exercici dels drets recíprocs dintre d'una mateixa Professió demana una Autoritat gestora del bé comú de la Professió, encarregada principalmente de regular els conflictes interiors que es puguin provocar, de dictar els reglaments oportuns, de dirigir els serveis de la Professió i de representar-la prop dels poders públics, als quals, per naturalesa, l'Autoritat professional està subordinada. (Id. 92).

3. — No s'ha de confondre l'Autoritat professional amb el Sindicat, malgrat les estretes relacions que convé que hi hagi entre ells, i la missió que el Sindicat, pel sol fet d'ésser-ho, està obligat a complir dintre el funcionament de l'Autoritat professional. (Id. 94).

4. — És del tot oportú, útil i conforme als principis cristians, impulsar la creació i continuació simultània i distinta de les Unions patronals i de les Unions d'obrers (Sindicats), mentre que per damunt d'elles es creï una Comissió Mixta encarregada de discutir i pacíficament tramitar, segons justícia i caritat les diferències que pugui haver-hi entre els membres d'aquestes Unions. (Benet XV. 26 de febrer de 1915).

C) *Què és la Corporació?*

1. — Els Collegis o Corporacions són constituïts per representants d'un i altre Sindicat (ço és: d'obrers i de patrons) de la mateixa art o Professió, i, com a veritables i propis òrgans i institucions de l'Estat, dirigeixen els Sindicats, i en les coses d'interès comú els coordinen a una mateixa finalitat (Quadragesimo Anno, p. 60).

2. — Els Jurats Mixtes del treball industrial i rural són institucions de dret públic encarregades de regular la vida de la Professió o Professions i exercir funcions de conciliació i arbitratge. (Llei de Jurats Mixtes de la República Espanyola, art. 2.on).

3. — Els Jurats Mixtes Professionals es composen de sis vocals patrons i de sis vocals obrers. (Id. art. 9).

4. — El Règim Corporatiu és aquella espècie d'organització social que té per base l'agrupació dels homes segons la comunitat d'interessos naturals i la seva funció social, i que té per coronament necessari la representació pública i distinta dels seus diferents organismes. (Unió Católica de Friburg, 1885).

D) *Els Sindicats han d'ésser mixtes?*

1. — Els membres de la Unió de Friburg conceptuen que el Règim Corporatiu comporta la unió dels amos i dels obrers, però aquesta unió, destinada a constituir el vertader cos Professional ha d'estar preparada per la formació d'agrupacions Sindicals distintes i independents les unes de les altres. La Corporació i la Unió Professional no són els Sindicats Mixtes integrats per Patrons i Obrers simultàniament. — Optar per aquests Sindicats Mixtes seria perdre un temps preciós. Ells no existeixen pas a Bèlgica. (P. Rutten. La doc. sociale de l'Église, pàgs. 159 i 161).

2. — Es reconeix que el mitjà més eficaç per a defensar els interessos legítims de les classes treballadores és el Sindicat Pur, és a dir, le que està constituït únicament per obrers d'un mateix ofici. (Bases dels Sindicats Obrers Católics).

3. — Amb gust veiem que en alguns indrets es formen Associacions d'aquesta mena, les unes únicament d'obrers, les altres d'obrers i capitalistes. (Rerum Novarum).

E) *Els Sindicats han d'ésser Confessionals?*

1. — Pel que pertoca a les Societats d'obrers, encara que el seu n sigui procurar avantatges puramente temporals als seus membres, sense cap mena de reserves mereixen una sincera aprovació, i s'han de considerar com els més aptes per a fomentar els intressos dels seus membres, els que prenguin per base principal la Religió católica i tinguin intenció de seguir declaradament les direccions de l'Església. D'on se segueix que és totalment necessari constituir i afavorir aquesta espècie d'Associacions Professionals Católiques. (Pius X, 28 de set. de 1912).

2. — Els Sindicats d'obrers catòlics han d'ésser Confessionals, usar en el seu títol el denominatiu de Catòlics, i consignar en els seus Estatuts que la seva actuació ha de fonamentar-se en la doctrina social catòlica. (Base 2.ª dels Sindicats Obrers Catòlics).

3. — No som Neutres perquè no som aloses incautes les quals són caçades per mirallets, perquè no coneixem Sindicats Neutres, i perquè no pot haver-n'hi des del moment que s'han d'inspirar en principis doctrinals incompatibles amb neutralismes. (Base 23 dels Sindicats Obrers Cristians).

4. — Els obrers cristians únicament poden elegir entre dos camins: o donar el seu nom a Societats en les quals llur religió es posa en perill, o formar entre ells llurs pròpies Associacions i acoblar llurs forces de manera pue puguin coratjosament lliurar-se de tota injusta i intolerable opressió. I que hom hagi d'escollir absolutament això darrer, ¿qui ho pot posar en dubte, sinó aquell que vulgui posar en imminent perill el bé suprem de l'home? (Rerum Novarum).

F) *¿Pot el Sindicat Catòlic pactar "càrtels" amb altres Sindicats?*

1. — El Sindicat Professional té un fi temporal; però obligat a conformar els seus actes a la justícia i a la caritat, no pot proclamar-se Neutre respecte a la moral i a la Religió. Per tant, en tot el que es refereix a la moral ha de subordinar-se als principis del catolicisme i a les directives de l'Església. Aquesta obligació afecta per un igual els Sindicats de patrons i els d'obrers, la qual no impedeix pas als Sindicats cristians el pactar momentàniament i per qüestions particulars, aliances (càrtels) amb Sindicats que pouin llurs aspiracions en altres fons o actuin amb un esperit diferent sempre i quan evitin tots els perills per a la fe o per a la sana moral que aquestes aproximacions podrien portar si fossin massa íntimes o perllongades. (Còdex Social de Malines, núm. 96).

2. — Ensems amb aquests Sindicats (interconfessionals), cal que hi hagi altres Associacions (Cercles obrers) que treballin amb diligència per educar els llurs socis en la part moral i religiosa, per tal que aquests puguin després infondre a les associacions Sindicals aquell bon esperit que ha d'informar tota la llur conducta; així passarà que aquestes Associacions llevaran fruits excellents fins més enllà del cercle dels associats. (Quadragesimo Anno, p. 24).

3. — Conclusió: *Obrer! ¡Pel sol fet d'ésser-ho, tens obligació de sindicar-te. Ja que ets obrer i catòlic, tens obligació d'entrar al Sindicat Catòlic!*

EDUCACIÓ SOCIAL POPULAR

INSTITUT OBRER D'ESTUDIS SOCIALS de Propaganda Cultural Catòlica (Aragó, 231, bis). Professors: Rnd. Dr. Marià Vilaseca, Lluís Piñana i Joan Blanc i Boés.
Assignatures: Apologètica i Doctrina Social catòlica; Legislació social; Història social i de les organitzacions obreres.
Classes. Els dilluns, dimecres i divendres de set a nou del vespre.

CERCLES D'ESTUDIS D'EDUCACIÓ SOCIAL

OFICINA CENTRAL d'informació i propaganda: Acció Social Popular. Pi, 12, 1.er, 1.ª. Els dilluns a les tardes.

CERCLE AGRÍCOLA del Foment d'Arrendataires Terrassans. Barcelona. Tallers, 48, bis.

CERCLE AGRÍCOLA de la Federació de Pagesos d'Acció Social Popular. Barcelona, Pi, 12, 1.er, 1.ª.

CERCLE DE DEPENDENTS de Sant Pere Apòstol. Alta de Sant Pere, 25.

CERCLE DE DEPENDENTS d'Acció Social Popular. Barcelona, Pi, 12.

CERCLE ESCOLAR de la Federació d'Estudiants Catòlics. Foment de Pietat. Barcelona, Duran i Bas, 11.

CERCLE ESCOLAR de l'Acadèmia Ramon Llull. Passeig de la Bonanova.

CERCLE ESCOLAR "Domènec Savio". — Id. Rocafort, 42.

CERCLE OBRER de Ressorgiment Obrer Catòlic. Barcelona. Ciutat 5. — Els dissabtes a dos quarts de vuit del vespre i els diumenges a les onze del matí.

CERCLE OBRER de la Parròquia del Carme. Id. Bisbe Laguarda. Els divendres a les vuit del vespre.

CERCLE OBRER de Sant Pau del Camp. Id. Centre Catòlic. Carrer de Sant Pau. Els dimarts a les vuit del vespre.

CERCLE OBRER de la Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. Plaça Amic, 2 i 3. Els dimarts i divendres a les vuit del vespre.

CERCLE OBRER del Patronat Obrer de Sant Josep. Id. Sant Oleguer, 9. Els diumenges de dotze a una.

CERCLE OBRER de Sans. Centre Catòlic. Els diumenges de dotze a una.

CERCLE BARCELONÍ D'OBRERS de Sant Josep. Id. Mercaders, 32, pral. Els dimecres a les vuit del vespre.

CERCLE OBRER de la Barceloneta. Patronat Obrer. Marquès de la Quadra, 1. Els dissabtes a les vuit del vespre.

CERCLE OBRER del Centre Social de Santa Madrona. Tapioles, 13. Els dissabtes a les set del vespre.

CERCLE OBRER de la Sagrada Família. Font, 16.

CERCLE OBRER de la Parròquia del Roser. Lepanto. Els dimarts a les vuit del vespre.

CERCLE OBRER "Beat Joan Bosco". Id. Rocafort, 42. Els divendres a les set del vespre.

CERCLE OBRER de Sant Pere Claver. Id. València, 680.

CERCLES OBRERS de la F. J. C. de Catalunya. Id. Santa Anna, 11 i 13.

CERCLE OBRER de Rubí. Casal Popular. Els divendres a les nou del vespre.

CERCLE OBRER de Badalona. Sant Miquel, 44.

CERCLE OBRER de Terrassa. Centre Social. Els divendres a dos quarts de vuit del vespre.

CERCLE OBRER d'Olesa. Els dimecres al vespre.

CERCLE OBRER de Blanes. Al Centre Catòlic. Els dimarts al vespre.

CERCLE OBRER de Mataró. Cercle Catòlic d'Obrers. Duc de la Victòria, 88.

CERCLE OBRER de Reus. Delegació Comarcal d'Acció Popular. Bisbe Grau, 13. Els dimarts de vuit a nou del vespre.

CECLE DE PARES DE FAMILIA. Barcelona. Estre. Consell de Cent, 357, pral.

CERCLE PATRONAL de la Federació de Patrons d'Acció Social Popular. Barcelona, Pi 12.

CERCLE PATRONAL de Reus. Bisbe Grau, 13. Els divendres a les vuit del vespre.

CERCLE DE PROPAGANDISTES d'Acció Social Popular. Barcelona. Pi, 12. Els dimecres a les vuit del vespre.

CERCLE DE PROPAGANDISTES d'Hostafrans. Barcelona Torra Damians, 6. Els dissabtes al vespre i els diumenges a les quatre de la tarda.

CERCLE DE PROPAGANDISTES Catòlics. Vic. Congregació Mariana. Dos Soles, 2. Els dimarts al vespre.

Altres obres d'Educació Social Popular: *Escola Social* de Barcelona; *Ateneu Obrer* d'Unió Laborista; *Escola de Propagandistes Obrers* de la Federació d'Agrupacions Professionals de Catalunya; *Converses Socials* d'Unió Democràtica de Catalunya; *Escola de Propagandistes Obrers* de l'Agrupació Obrera Tradicionalista, etc.

Sant Ramon de Penyafort en el setè centenari de les Decretals

P. Nolasc d'El MOLAR, O. M. Cap.

Catalunya no és solament un país; és també una llengua, una tradició i un esperit. Quan tantes coses semblen conjurar-se a desorientar-nos, cal que mirem enrera, i repassem aquells temps, aquelles institucions i aquells personatges que són com el nostre espill. I, precisament, una de les glòries més pures, més equilibrades, que sempre ha estat estimada, que tot el món ha conegut i que a Catalunya ha comptat amb l'admiració de les intelligències més clares i amb el fervor del poble és Sant Ramon de Penyafort. Cap Sant de la Catalunya estricta no hi ha més universal; cap savi nostre no ha aconseguit una acceptació tan unànime i sense interrupció durant segles. El B. Ramon Llull, pare de la llengua catalana ha sofert molts alts i baixos en la història, com el seu cor en vida s'exaltava i defallia segons l'èxit dels seus somnis apostòlics. Fra Francesc Eiximenis, polígraf d'inestimable valor, ha sofert centúries d'oblit. Sant Ramon de Penyafort sempre ha estat conegut, ha tingut un perfil ben propi en els tractats d'història, en les institucions jurídiques, i en la devoció cristiana.

Una commemoració, reconfortant en aquestes hores de prova, ens mou a pensar en el Sant fill de Vilafranca. I aquesta commemoració, no solament serà feta pels fills del P. Sant Domènec (1) i pels catalans, ans encara a Roma, sota el patronatge de l'Institut Pontifici d'ambdós Drets. En realitat, es tracta de celebrar el setè centenari de les Decretals. Al segle XIII era tal la varietat i garbuix de lleis eclesiàstiques, que se n'originaren mil dubtes i discussions. Es va mirar, doncs, de formar un sol cos de lleis, el qual les contingués totes fusionades, desfetes les contradiccions d'abans. Aquest treball fou encarregat a Sant Ramon de Penyafort, Capellà i Penitencier del Papa Gregori IX; i la compilació fou declarada oficial pel mateix Sant Pare, el qual afegeix, en la butlla de promulgació, que era l'única que havia de proposar-se a l'ensenyament.

Sant Ramon, en això com en els altres escrits seus, no féu una obra original, però sí una obra d'unificació i ben eficaç. Les restants obres seves tenen aquest mateix caràcter: no tendeixen tant a crear com a ésser pràctiques. Més encara, totes les seves activitats miren a aquest únic fi. No fou un predicador popular com Sant Vicenç Ferrer; però tingué el do de consell per a tothom. Coordinà les lleis de l'Església, fou conseller de reis i de Papes, un orientador de pobles i un director de consciències. I no és tant l'esclat com l'eficàcia el que es troba en els escrits i en les activitats de Sant Ramon de Penyafort.

Sense ambicions de cap mena, ell va prestar serveis de primer ordre al "bon ordenament" dels pobles. Era sant i era prudent: acceptava poder servir; no accedia als honors. D'aquí que la seva dignitat de sacerdot i de religiós restaren incòlumes.

En fi, ell fou un esperit clar, seriós i acollent com una catedral gòtica florint, al segle XIII, del terrer de Catalunya. Grandesa sense enfarfecs.

(1) Els PP. Dominics publiquen un "Butlletí del setè centenari de les Decretals", on el lector trobarà tota mena de dades d'ordre històric, literari, artístic, folklòric, etc.

EL MOVIMENT SOCIAL

La reducció de les hores de treball

PER J. CIVERA I SORMANI

A les fàbriques del ram de l'aigua no es treballava normalment. La majoria dels obrers havien declarat la vaga de braços esllanguits, que és un sabotatge a la producció. El ram de l'aigua és una branca del ram tèxtil, però no té res a veure amb la fabricació de filats i teixits. Comprèn la tintoreria i els acabats. Acabats vol dir sotmetre els teixits a les manipulacions necessàries per a posar-los a la venda.

Els obrers del ram de l'aigua van redactar unes noves bases de treball que foren lliurades a la classe patronal. Signava les bases el Front Únic. En aquest Front no hi figuraven els militants de la F. A. I., perquè, com és sabut, els anarquistes rebutgen la col·laboració de les altres organitzacions obreres. La F. A. I. té encara un nucli important dintre de les fàbriques del ram de l'aigua; però no el formen elements addictes, sinó que estan constituïts per obrers que no poden emancipar-se de la tutela d'aquell organisme, perquè, com tothom sap, els anarquistes empren procediments expeditius per imposar llur autoritat. De vegades els obrers d'una fàbrica han intentat ingressar a un altre Sindicat, però no han pogut efectuar l'ingrés perquè s'han trobat amb l'oposició dels elements extremistes.

Cal reconèixer que els obrers que s'han reunit amb els representants de la classe patronal al Departament de Treball s'han mostrat transigents i comprensius. Demanaven el jornal mínim de 70 pessetes i han acceptat el de 68 que han ofert els patrons.

També han tingut l'encert de renunciar a la setmana de 44 hores. En aquests moments que la nostra indústria travessa una crisi molt aguda, no és possible reduir les hores de treball. No creiem que sia cap excès treballar 8 hores diàries. Aquesta jornada és la que està establerta en tots els pobles d'Europa. Quan a Ginebra es va discutir la implantació de la setmana de 44 hores, amb caràcter obligatori, la majoria dels representants de les nacions que tenen una indústria floreixent es van declarar contraris a la reducció d'hores de treball.

Cal tenir en compte que a Catalunya es compleixen estrictament les lleis socials i que a la resta d'Espanya es compleixen únicament en els nuclis industrials més importants. A Espanya hi ha una diversitat de fàbriques i fabriquetes, els obrers de les quals no gaudeixen encara de la jornada de 8 hores. Els fabricants del ram tèxtil us diran que en alguns mercats han de lluitar contra competidors que és difícil véncer, perquè treballen en condicions més favorables que a Catalunya.

Si en les nostres indústries s'implantés la setmana de 44 hores, i els obrers de la resta d'Espanya seguissin subjectes a una jornada superior, tingueu la seguretat que es faria més aguda i esdevindria més gran la crisi que travessa la indústria catalana.

Els dirigents de les organitzacions extremistes intenten fer creure als obrers que la reducció de la jornada de treball beneficiaria als qui es troben en atur forçós. Això no és cert. Si l'obrer tingués assignat un jornal equivalent a les hores que treballa, el patró podria servir-se d'altres equips per a seguir fent funcionar la seva indústria; però com que els obrers en reduir les hores de treball segueixen cobrant el jornal que tenien assignat quan treballaven 8 hores, és impossible donar feina als obrers en atur forçós perquè el preu de la producció augmentaria d'una manera considerable.

Si els paletes haguessin obtingut la jornada de 6 hores que demanaven, hauria estat impossible augmentar el nombre d'obrers que treballa en cada obra, perquè el valor de la propietat hauria sofert un augment contristant.

La reducció, doncs, de les hores de treball no soluciona cap problema, sinó que els agreuja considerablement.

Si es plantegen tants de conflictes és perquè els Sindicats revolucionaris, en redactar les bases de treball, no tenen en compte les possibilitats econòmiques dels patrons. Generalment, les noves bases que originen el conflicte no tenen per objecte aconseguir el millorament social i econòmic dels obrers, sinó que són un pretext per a deixar en suspens el ritme del treball. Ens referim, naturalment, a les bases que redacten els Sindicats extremistes. Vegeu una petita mostra del que diem. En les noves bases del ram de l'aigua que va redactar la F. A. I. s'obligava als patrons a passar el jornal íntegre als obrers que es trobessin detinguts per delictes socials o bé per haver comès algun atemptat. Si s'haguessin acceptat aquelles bases, s'hauria donat el cas que si un obrer hagués causat la mort d'un patró, el fill d'aquest s'hauria vist obligat a passar-li el jornal. No es pot demanar un absurd més gran. En una de les bases demanaven que en cada fàbrica es creés un comitè que tingués facultats per admetre i acomiadar els obrers. Als patrons únicament els concedien la facultat de fer efectius els jornals.

¿Com voleu que hi hagi pau, si existeixen tants d'elements que no tenen altra dèria que lesionar els interessos de la nostra economia? L'obrer no hauria d'oblidar que a ell també interessa l'estat floreixent de la indústria. Si el patró sofreix pèrdues importants, ell també en sofrirà les conseqüències.

Els professionals del desordre han fet creure als obrers que els interessos dels patrons són incompatibles amb els de la classe obrera. Els interessos dels dos estaments van completament lligats. Cal la col·laboració mútua dels patrons i dels obrers.

Per aconseguir que s'estableixin corrents d'harmonia entre els obrers i els patrons, caldria que aquests fossin una mica més comprensius i generosos. L'obrer no agraeix els augments de jornal si per obtenir-los ha de lliurar una gran batalla. No els agraeix perquè els ha obtingut per mitjà del comitè de vaga. Si el patró donés espontàniament el que es veu obligat a donar davant la fermesa dels representants de la classe obrera, no hi hauria tanta de tivantor entre els dos estaments.

L'obrer no pot lesionar els interessos dels patrons, però aquests no poden tampoc negar als obrers les reivindicacions que es recolzen damunt el dret i la justícia.

Moviment catòlic

I

Acció Catòlica

L'excellentíssim senyor Joan Lluís Pérez, bisbe d'Oviedo, ha donat a conèixer les bases de la reorganització de l'Acció Catòlica d'Espanya que són, llevat de petits matisos, les mateixes per a Espanya que per a tots els altres països del món.

Hi havia qui creia que l'Acció Catòlica era una organització més. Hom es pensava que, creant una junta nova, incorporant-hi unes associacions piadoses, ja estava tot resolt.

L'Acció Catòlica és vida catòlica; intensificació de la vida religiosa en la parròquia que constitueix el nervi del Cristianisme: Església universal, diòcesi, parròquia. I aquesta vida s'ha de desplegar per mitjà de l'apostolat seglar.

Fins ara els catòlics hem participat poc de l'altar, sobretot en les ciutats; per això el nostre apostolat ha estat gairebé nul. El seglar, que ha de sentir la catolicitat, que ha de vibrar amb l'Església i ha de conèixer d'una manera completa la vida de l'Església, vivia al marge de l'Església.

No es pot dir catòlic aquell que va un cop a la setmana a missa d'onze o de dotze, que no sent ni vol sentir predicar l'Evangeli; que compleix no tots els manaments de la llei de Déu i de l'Església, sinó aquells que li plauen, que no té cap escrúpol en assistir al cine i a espectacles de nivell encara inferior; que ignora la doctrina cristiana, que desconeix les festes de l'any i que, a l'hora de la mort, no demana els sagraments per als familiars malalts per por d'espantar-los. I aquest és el tipus de catòlic predominant en les grans ciutats. Encara dóna unes almoines i cerca l'amistat d'un sacerdot o d'un religiós per a justificar que és persona de bé.

L'home d'Acció Catòlica participa a totes les cerimònies del culte, en coneix el seu significat; estima els sagramentals i santifica totes les festes de guardar. L'home d'Acció Catòlica el trobareu a la pagesia de muntanya; és aquell pare que s'emporta a missa i al seu costat la fillada fins que prenen estat; que santifica el diumenge visitant santuaris i malalts, que beneeix la taula abans de menjar, que vetlla pel culte i decor del temple tenint l'administració d'algun altar; que en l'hora de la malaltia demana per a ell, per als familiars, primerament el rector de la parròquia que no pas el metge. I és aquest pagès el que parteix el pa amb l'indigent i asseu el mendicant a la seva taula. Gràcies a aquests homes d'Acció Catòlica se'ns han conservat molts costums i tradicions cristianes que constitueixen la quinta essència de la nostra civilització.

L'Acció Catòlica vol restaurar el regne de Crist a la terra; vol que la família es recristianitzi.

Infinitat de cases de ciutat tenen les portes tancades al sacerdot; en elles no hi regna pas la pau de Crist, les fosques tenebres de la ignorància cristiana i de l'error hi tenen estada. Cal trucar a aquestes cases, entrar-hi i fer-hi penetrar la llum de Crist. I això és missió de l'apostolat seglar. A més precisa en cada parròquia un nucli d'apòstols, formats en l'escola de Jesucrist que vol dir abnegació, sofriment i humilitat cristiana, per tal de difondre la veritat, reguanyar per a Jesucrist les ànimes esgarriades.

II

El predomini de la ideologia catòlica

Els catòlics hem perdut les posicions perquè hem abandonat la ideologia catòlica. La universitat medieval anava informada de la ideologia catòlica; era filla de les escoles catedrals, o de les abadies benedictines. El pensament de l'Edat Mitjana era el pensament cristià.

L'humanisme i el Renaixement van desviar el pensament i el van encaminar cap al lliure examen i cap a la Reforma protestant. La contrareforma va parar una gran resclosa i retingué per alguns segles, la rierada de doctrines herètiques provinents de la reacció contra l'Edat Mitjana. Espanya, però, en cedir a finals del segle XVIIIè el predomini a la França semicalvinista i a l'Anglaterra cismàtica, no pogué sostenir la força de la contrareforma. Moltes universitats de l'Europa central, que eren regides per religiosos, hagueren de fer pas a la ideologia nova que a França condicionava el triomf de la Revolució i a la resta d'Europa la "Aufklärung" i la secularització.

La universitat dels segles XVIIIè i XIXè ha estat funesta; ha prescindit de la llum de la veritat per a cercar la veritat. La ciència lliure de prejudicis ha produït els més grans errors contra la Religió catòlica. L'absència absoluta d'unitat de doctrina i de pensament ha condicionat la dissolució de la universitat. La doctrina catòlica ha estat exclosa durant més d'un segle de l'alma mater, i el resultat de la seva absència ha estat la desfeta general de tots els valors morals i socials.

Els catòlics del segle XXè captinguts d'aquest estat de coses proclamen la necessitat de la universitat catòlica i de la creació d'una Ciència catòlica.

Han estat exemplars les activitats catòliques de la Görresgesellschaft alemanya en els camps de la Història, de la Filosofia, del Dret i Ciències socials i de les Ciències pures. Les universitats catòliques de Luvaina i de Friburg s'han creat un prestigi en el món de la Ciència. La renovació catòlica de França és deguda, bona part, a les universitats catòliques de París, Tolosa, Lille i Lió. Les joves universitats catòliques de Milà i de Nimega ja s'han guanyat un prestigi internacional. I en aquests moments Àustria malda per a la creació d'una gran universitat de Salzburg.

La neutralitat de la universitat del segle XIXè ha foragitat la unitat del pensament i de direcció en les estudis superiors; d'aquí ha vingut el confusionisme en els ordres científic, literari, social i econòmic. La universitat que exclou la reina de les ciències no pot ésser una universitat.

Els catòlics, en crear universitats catòliques, no declaren la guerra a la universitat oficial; a l'inrevés; volen la seva renovació oferint-li personal docent de gran altura, amb una ideologia definida, lliure de prejudicis la qual li permet aixecar la volada molt enlaire i arribar al domini de la certesa, filla de la Veritat eterna.

Els catòlics tampoc no volen crear una Ciència i una ideologia estantisses, tancades en una cleda; no refusen la modernitat. Si la universitat i la ciència dels catòlics havien d'anar embolcallades de preju-

dicis d'escola, o havien d'ésser una rèmora, no valdria la pena de crear-les.

La Ciència a Espanya ha de retrobar la seva tradició; ha de retornar a adquirir les posicions que s'havia guanyat arreu d'Europa en l'època de la contrareforma.

En llegir els estatuts de les antigues universitats espanyoles, un hi retroba l'organització i l'esperit que ha informat la universitat alemanya moderna, la universitat americana (dels Estats Units) i la universitat d'Oxford.

És cosa certa que els catòlics d'Espanya havíem cedit i ens havíem encongit davant l'audàcia del grup de la "Intel·ligència"; la decandència havia corcat les nostres organitzacions; un fatalisme ens atuïa; però, a Déu sien donades les gràcies, ha vingut un redreçament. El número extraordinari d'"El Debate" del febrer passat és un retrobament. En ell es distingeix un panorama meravellós, on els homes de ciència catòlica poden desplegar les llurs activitats. El calvinisme glacial d'un pseudorigorisme científic queda dissolt als raigs d'un sol meravellós que ha irradiat i irradia totes les terres d'Espanya.

La recreació d'una ciència catòlica a Espanya reclama la creació de diverses universitats catòliques. És cosa sabuda que cada disciplina científica, per a crear una escola, reclama un grup d'especialistes i tindrem aquests quan floreixin a Espanya tres o quatre universitats catòliques.

La universitat, si bé ha de donar entrada a aquelles disciplines que tenen un caràcter local per mitjà de càtedres d'Història i de Llengua, mai no ha d'ésser localista. Aquelles disciplines que es professen en la universitat han de tenir interès universal. Les disciplines de caràcter local i regional han d'ésser estudiades en tant que poden aportar solucions a problemes de caràcter general.

La creació d'una Ciència reclama grans sacrificis per part dels catòlics. La Ciència és cara, però crea un gran prestigi. Les universitats de París i de diferents indrets d'Alemanya sostenen càtedres, moltes vegades concorregudes per un sol alumne. Cal, però, tenir en compte que val més per al prestigi de la Ciència la fama d'un professor que una aula plena d'alumnes incompetents.

Estem segurs que, quan l'Acció Catòlica demani una gràcia de caritat per a crear Ciència catòlica i universitats catòliques, els catòlics espanyols hi sabran respondre generosament.

És un fet curiós que els grans centres universitaris no radiquen en els grans nuclis de població. Alcalà i Salamanca eren i són poblacions petites, i les llurs universitats irradien per tot el món. La gran universitat alemanya tenia i té les millors forces en les ciutats de segon ordre: Bonn, Göttingen, Münster, Freiburg, Würzburg, etc. Luvaina és una ciutat de segon ordre, com ho són Friburg de Suissa i Nimega d'Holanda. I Salzburg d'Àustria, també ciutat petita, oferirà un marc perfecte per a una universitat catòlica.

Espanya té certes ciutats de segon ordre que ofereixen condicions immillorables per a ésser convertides en ciutats universitàries catòliques. Per altra banda no precisa que totes les facultats d'una universitat radiquin a la mateixa ciutat. Moltes universitats dels Estats Units tenen facultats disperses per diverses poblacions.

Carnet setmanal

Els dies sants. — *Les diades de Setmana Santa i Pasqua han determinat un moment de calma en els medis polítics. Gràcies a Déu l'any present les Corts han retut el degut homenatge als dies sants, i davant l'espectacle de silenci s'ha pogut sentir altre cop com l'ànima del nostre poble tenia vibracions religioses com de costum i com sempre. Andalusia ha estat altra vegada la seu de les diades de Setmana Santa; els carrer i places de les seves ciutats han estat envaïts altre cop per multituds incomptables per a presenciar la desfilada de les imatges santes i de les confraries i Sevilla que havia adquirit el dictat de ciutat-màrtir, ha pogut sentir altre cop com l'esperit ciutadà alenava com abans.*

I el ritme ha estat seguit novament per totes les ciutats i viles de la Península, i sobretot a casa nostra potser poques vegades havíem vist manifestacions de religiositat més intenses que les d'aquestes diades santes.

A Catalunya, però, hem hagut de sofrir l'excepció de les manifestacions religioses al carrer, ja que els Comissaris d'ordre públic han prohibit les processons sense motiu ni solta, emportats pel foll sectarisme que patim gràcies al domini de l'Esquerra dins la nostra autonomia. Hem tingut ocasió de llegir un telefonema circular del Comissari de Tarragona als alcaldes de tots els pobles de l'ex-província, prohibint d'una manera terminant *les processons. I pobles on les dretes han tingut èxits esclatants durant les últimes eleccions han hagut de passar per la vergonya de semblants prohibicions, que no tenien altre motiu que el sectarisme dels governants. ¿On és el ritme de llibertat que se'ns havia promès? Fins en això som a Catalunya una trista excepció de la totalitat d'Espanya!*

La política de l'Estat. — *Aquesta vibració religiosa de l'ànima espanyola ha esmorteït la vida política fins el punt d'haver-la fet inexistent durant aquests dies quiets i tranquils.*

Dues úniques notes han vingut a interrompre la calma indicada; i han estat, la primera, el discurs del senyor Martínez Barrio, pronunciat a Sevilla el diumenge de Resurrecció davant una multitud enorme i reproduït per tota la premsa. L'ex-cap del Govern ha volgut adquirir personalitat pròpia en el partit radical, i això havia de fer-ho a còpia de virar vers l'esquerra, ja que Lerroux virava cap a la dreta. Ha afalagat els socialistes, ha dit germans als altres esquerrans i ha llançat la idea d'una possibilitat d'unió o collaboració quan les circumstàncies ho demanin. Per altra banda, però, no ha volgut carregar amb el mot de sectari amb què les dretes en general l'assenyalen, com a cap legítim de la maçoneria espanyola, i ha dit qu ell no obeeix cap secta en els seus actes de govern, ni en les seves directrius polítiques.

Quin pla porta aquest senyor? Cal que ho sapiguem ben del cert; perquè, si per un costat les dretes l'han de refusar sempre, tampoc no veiem massa clar que les esquerres — sobretot els socialistes —

l'acceptin a mans besades. Per altra part, ¿com s'atreveix a malparlar el senyor Barrio de les Corts actuals, que foren elegides durant el seu govern? Si la sinceritat va presidir les eleccions — i així ho ha de creure ell més que ningú — ¿com s'atreveix a contrariar la voluntat del poble en elles ben lliurement expressada? I si aquesta sinceritat no hagués existit, ¿quin paper hauria fet durant el seu govern el senyor Martínez Barrio?

L'altre fet polític destacat és el de la constitució del partit únic d'esquerres, format pels radicals socialistes dissidents, pels azanyistes i per les restes de l'O. R. G. A. Quin valor té tot això? Tots plegats, aquests partits, sumen una dotzena de diputats. I encara cal considerar que no poden parlar de partit únic d'esquerra per tal com resten fora del seu contingut els federals de diferents tendències els socialistes, els radicals-socialistes de Gordon Ordax i potser alguna altra fracció. I així, doncs, tindrem un partit únic d'esquerra, però al seu costat tindrem molts altres partits d'esquerra que també deuran ésser partits únics, pel que es veu. Poca cosa, tot plegat. Recollida de restes d'un naufragi, però la barca nova ja no la veurà ningú més, com un dia es va poder veure. El cop donat a aquesta gent amb la dissolució de les Corts Constituents és un cop mortal per naturalesa.

La política a Catalunya. — *El traspàs de serveis a la Generalitat segueix ara un bon camí. Des de primer d'abril, la contribució territorial és un tribut i un element d'ingressos per a la Generalitat. Però, ¿què significa això donat el pla de serveis públics que caldria realitzar a casa nostra si és que en aquests s'ha de conèixer el canvi produït?*

L'ordre públic ha passat també, ja d'una manera definitiva, a Catalunya. Veurem què ens reservarà el futur, ja que, dissortadament, les realitats presents no són massa falagueres, car els atracaments segueixen produint-se a Barcelona, les bandes campen pels seus respectes i la seguretat no és pas massa gran a casa nostra. Però, ¿haurem de donar un crèdit de confiança a la gent d'En Selves? No ens escauria pecar d'exagerats; però si és veritat que l'ordre públic s'ha de regir per la mateixa tònica dels altres serveis, la nostra confiança no pot ésser gran envers la gent que governa la Generalitat.

El Parlament de la Ciutadella ha tancat les seves portes. Fins a quan? Per ara els nostres legisladors es trobaven fatigats de fabricar lleis en sèrie i quasi sense oposició. Estaven tots d'acord, salvant alguna petita excepció i les batalles havien d'ésser preparades anteriorment perquè produïssin algun efecte. I ¡ni així no s'ha pogut interessar el nostre poble pel treball del seu Parlament! El buit més espantós s'ha fet al voltant de la seva tasca i mai no hauríem pogut sospitar que el poble de Catalunya esguardés amb tanta indiferència la seva primera i cabdal institució política. Si no fossin les sotragades que de tant en tant en reben els diferents interessos socials, quasi ningú no es recordaria que el Parlament existeixi en la nostra terra.

¡I pensar que aquest Parlament té encara uns quants anys de vida, ja que, per ara, només es pot dissoldre pel seu propi acord! I ¿qui pot confiar que vingui aquest suïcidi col·lectiu a base d'uns senyors que pesquen mil pessetes cada mes, passi de ferrocarril, etc., sense tenir, tal vegada, un substitutiu d'aquests ingressos?

I que ningú no ens digui que esguardem el fet des d'un punt de vista massa petit i rastrer, car és el punt de vista de la realitat actual.

Mentrestant, la llei denegant els recursos als funcionaris municipals destituïts, la llei de contractes de conreu, la llei municipal en el punt d'incautació d'empreses de serveis públics per a municipalitzar-los, i d'altres, hauran de donar feina constant al Tribunal de Garanties Constitucionals, ja que en realitat els preceptes llurs resulten inconstitucionals en molts extrems. Quina vergonya per a la nostra terra! Probablement, únicament nosaltres deurem nodrir aquell alt organisme de l'Estat. I llavors, ¿en quin pla resta la nostra preparació per a governar-nos nosaltres mateixos? I ¿quin paper representarem davant les altres terres espanyoles?

És clar que seria de bon veure l'abstenció d'aquests recursos per part dels catalans; però això, que pot ésser recomanat, no pot ésser exigit, ja que depèn del grau de patriotisme de cadascú. I ¿és molt intens aquest patriotisme a hores d'ara i davant els repetits desenganys soferts? No ens atreviríem a titllar de mal patriota qui utilitzi els recursos que la llei — acceptada per tots els partits representats a les Corts Constituents — ofereix. I entenem que, en tot cas, el dictat de mals patriotes hauria de recaure damunt els qui obliguen, per a la defensa dels interessos i dels drets, a recórrer a la utilització d'aquells recursos.

Tot plegat, senzillament tràgic i vergonyós per a nosaltres. No és així com es basteix l'autonomia d'un poble. I per a provar-ho només cal considerar la davallada formidable del catalanisme, aquest catalanisme que no pot sostenir un teatre català — que havia estat sostingut més de trenta anys a aquesta banda, — que no troba dins de Catalunya mercat per al llibre català i que, a hores d'ara, dóna el primer lloc dins de Catalunya a la premsa no catalana. On anem a parar per aquest camí? Veure infecunda l'obra de trenta anys de política i de cent anys de renaixement literari és cosa ben dolorosa. I bé haurem de creure en les forces immanents del nostre poble que, en un moment determinat, pot reaccionar d'aquesta formidable atonia espiritual en què l'han posat polítics catastròfics que s'han jugat, per les seves conveniències, la causa de Catalunya.

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra-Venda
Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda
L. GOMIS Corredor de Canvi i Borsa - Fontanella, 15

De cara a l'esdevenidor

Tal com van posant-se els temps, si les noves generacions no són educades al seu ritme, corren el perill de caure en esclavatge elles, i d'enfonsar-se i desaparèixer la nostra civilització cristiana, Déu sap fins a quants segles. Recordem-nos de les primitives esglésies d'Asia i d'Africa, de les quals no en quedaren quasi ni les memòries; com tampoc de les civilitzacions esplèndides que engendraren. Més d'un segle de tota mena de claudicacions, de concessions indegudes, de toleràncies criminals, d'indignitats de tot llinatge, de febleses i covardies vergonyoses, han portat els pobles hispànics (com tants d'altres), poc menys que a la mateixa gola del llop, del qual ja rebem sovint mossegades sagnants...

Totes les tristes i terribles profecies que durant el segle XIX feren sobre les conseqüències de tals premisses els vidents que Déu depara a la nostra pàtria, o s'han complert del tot, o es van a complir ja. Cec o malvat és qui no ho veu, o no ho confessa...

L'educació que rebia el jovent d'aquell temps era, en general, deficientíssima, quan no contraproduent, o nulla.

S'afluixaren o romperen els lligams entre els parroquians i la parròquia, entre els pares i els fills, entre mestres i deixebles, entre autoritat i súbdits.

El valor de la jerarquia social, que ve a ésser com la força de l'ossamenta i de la musculatura dels cossos vius, s'anà decandint, esfumant-se...

Féu la seva aparició aleshores en el món polític la "Sobirania popular", que arrossega la seva púrpura per carrers i places mantes vegades coberta de llot, o esquinçada com el vestit de Caifàs després de la tràgica invectiva.

Es descristianitzà el poble per mitjà de les doctrines polítiques més dissolvents, i se'l corrompé amb les publicacions i els espectacles més pornogràfics i putrefactes.

Llavors el liberalisme econòmic, germà del liberalisme herètic, va començar en gran l'explotació de les masses obreres, aprofitant-se de l'aparició del maquinisme i de la subsegüent concentració i natural enviliment de la mà d'obra...

I fou substituït, en el règim de la societat, el Déu dels pobres, dels obrers, dels caiguts pel déu dels rics, dels amos i dels triomfadors.

I així hem arribat on ara som: al mateix caire de l'abisme.

* * *

Els mateixos mals ràpidament indicats, tant com el procés que esbossem, ens mostren els remeis que cal aplicar-los si veritablement volem guarir-los i salvar, amb nosaltres, la societat de què formem part.

El remei més fonamental és una bona educació: cristiana fins al moll dels ossos, d'una banda, i d'altra banda, viril, fortament viril.

Hem de fer cristians tradicionals i homes nous. Cristians d'una peça. Homes integrals, que sàpiguen obrar simultàniament. Homes d'acció. No pot ésser bon ciutadà qui no sigui bon cristià, ciutadà integèrrim.

* * *

En les lliutes actuals no podem preterir el dret natural (que es converteix en deure) de la pròpia defensa. Ni tampoc renunciar a cap dels mitjans de defensa, o d'atac, que la lluita exigeixi. Ja no es tracta de fer surar els personals interessos, sinó els interessos suprems: la causa de Déu o de la pàtria, o les dues juntes, al triomf de les quals no podem renunciar mai, de cap manera.

A propòsit d'aquestes vitals i delicades matèries, té escrites pàgines magistrals, substanciosíssimes, Sardà i Salvany, el gran Doctor hispànic del segle XIX....

* * *

Les tres primeres condicions per a formar, com és precís, els homes-redemptors de la nostra pàtria — posada avui dia en mans dels seus enemics pitjors, — són: una instrucció religiosa fonamental, completa; una educació cristiana pairal exemplar, i un sentiment de la pròpia dignitat que ultrapassi tots els personals egoismes.

I la quarta, i principal condició, és una racional valoració de la pròpia vida amb el ple domini damunt d'ella. És condició *sine qua non!*

* * *

La vida, per al cas, des del nostre punt de vista, val ço que amb ella s'obté; ço a què ella s'aplica.

Si esmercem la vida en futeses humanes, si la dediquem a causes dolentes...

Però si la consagrem a causes bones, a ideals òptims, qui podrà valorar-la?

Val, per tant, la vida, tot el que val allò en què s'esmerça. És una equació perfecta.

Esmercem-la per la causa de Déu!

Esmercem-la per la causa de la Pàtria!

* * *

Algú sospitarà que aquesta educació facilita el camí per anar de cap al feixisme; com si la plaga del feixisme no hagués portat a l'Església dies molt amargs i perills gravíssims.

No; res de feixismes. Res de violències. Res de provocacions.

Ço que es propugna és, senzillament, fer homes.

Si no sabem fer homes d'intel·ligència, de cor, i de voluntat, posseïts d'aquella santa *audàcia* que un dia no llunyà ens recomanava Pius XI...

Nulla est redemptio.

J. J. C.

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT
MAS i ROCA
CAMISERS
CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA
24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

Bibliografia literària

La Llibreria Verdaguer i el Renaixement català. Ciutat de Barcelona. Any 1933.

Hi ha una llibreria a Barcelona estretament lligada amb la història de la Renaixença catalana: és la llibreria Verdaguer, que compta més d'un segle de vida i que va ésser la casa editora dels primers escriptors de la nostra Renaixença. A la vegada la llibreria de "can Verdaguer" fou l'indret on es reunia la tertúlia dels grans escriptors catalans del passat segle: els germans Milà i Fontanals, Rubió i Ors, Pelai Briz, Vidal i Valenciano, Balari i Jovany, Marian Aguiló, V. Almirall, Aulèstia, Arabia, Riera i Bertrand, Maspons, Coroleu, Emili Vilanova, Guimerà, mossèn Collell, Aldavert, etc. Quan Menéndez Pelayo era estudiant a Barcelona freqüentava també la tertúlia de "can Verdaguer".

L'Art d'escriure bé (Lliçons abreujades d'ortografia catalana). Tortosa, 1934, 10 pàgines, 25 cts.

La divulgació de l'ortografia catalana es fa cada dia més necessària, sobretot, tingut en compte que l'ortografia del català no és pas de les més simplificades. Mn. Tomàs Bellpuig ha resumit d'una manera exemplar i pràctica les normes ortogràfiques del català en aquest "Art d'escriure bé" i el recomanem a tots els mestres d'escola i a tots aquells que s'interessen per a la difusió de la llengua catalana.

Manuel Sanchis Guarner: *La llengua valenciana.* Quaderns d'orientació valenciana "L'Estel", IV, 80 pàgines.

Aquest interessant fascicle comprèn els següents capítols: I. L'obligatorietat de la llengua. — II. La defensa de la llengua. — III. La bellesa de la llengua. — IV. La Geografia de la llengua. — V. La història de la llengua.

És un llibret de combat, l'autor del qual està perfectament informat de tots els treballs que fan referència a les denominacions de català, llemosí, etcètera, de les característiques fonètiques i morfològiques de la llengua catalana, de la seva geografia i de la seva història. Servirà per a dissipar molts prejudicis existents sobre la unitat de llengua de les terres catalanes. Cal que els valencians segueixin dos camins ben destriats en l'estudi de la llengua: el científic i el literari. El primer, que és el més interessant pot contribuir molt eficaçment a incorporar la cultura valenciana al moviment científic universal. El segon, que mai no ha d'anar acompanyat de cap fòbia, pot eixamplar l'esfera d'acció de la cultura valenciana de València cap a Barcelona i de Barcelona cap a València.

Joaquim Cases-Carbó: *Les llengües hispàniques,* Barcelona, 1933, 47 pàgines.

Aquest fascicle, extret del capítol XVI del voluminós estudi "El problema peninsular", és una recopilació de les opinions de Menéndez Pidal, A. Campión, Navarro Tomàs, Gavel, etc., sobre diferents problemes que afecten la fonètica i la història de la difusió i evolució de les llengües castellana i basca. L'autor tracta, a la vegada, de la posició de l'Acadèmia Espanyola i l'idioma castellà; cita extrets d'Albert Vàsquez i Tobias Garzón i els comenta; conta diverses anècdotes; parla de la persecució de l'idioma espanyol i del castellà de Filipines, del present i de l'esdevenidor de les llengües peninsulars i del passat, del present i de l'esdevenidor de la llengua catalana.

Manuel de Montoliu: *La llengua literària de Catalunya.* Edicions de "Cultura Cristiana", Sabadell, 1933, 29 pàgines.

L'eminent crític literari català Manuel de Montoliu ha estudiat amb tota consciència els orígens i l'evolució de la llengua literària catalana, des de l'*Oda a la pàtria,* d'Aribau, fins als darrers corrents gramaticals i de literatura. En aquesta interessant conferència analitza les aportacions de Rubió i Ors, el patriarca de la nostra Renaixença; fa destacar la posició dels homes que concreten tot el pensament d'aquest període: Milà i Fontanals i Piferrer; estudia la influència dels Jocs Florals i la del gran coneixedor de l'ànima de la llengua, Marian Aguiló, qui, d'acord amb l'esperit del seu temps profundament romàntic, peregrina per les terres catalanes, recollint les cançons populars i el lèxic de la pagesia i dels antics escriptors.

És, però, obra de l'immortal mossèn Jacint Verdaguer l'haver plasmat d'una manera definitiva la llengua literària catalana, elevant a aquesta categoria el parlar pur i clàssic de la pagesia de Vich. Mossèn Verdaguer mai no sentia la necessitat de la substitució de castellanismes, ni tampoc havia de recórrer a manlleus estrafolaris; tenia tota la sensibilitat de la llengua.

B. C. Aribau: *La Pàtria,* trobes facsímil de l'autògraf de l'autor i d'una carta acompanyatòria a F. Renart i Arús, amb un comentari de Carles Riba. Barcelona, 1933, 13 pàgines.

La Biblioteca de Catalunya, que posseeix l'autògraf de l'*Oda a la Pàtria,* d'Aribau, n'ha publicat el facsímil en l'avinentesa del seu centenari, i Carles Riba hi escriu un comentari. L'haver estat dedicada a Gaspar Remisa, per una banda, el reproduir versos sencers de Manzoni, per altra banda, posa la qüestió si l'oda va ésser un esclat de romanticisme o una lloança del "patró". El més probable és que, escrita l'oda a la Pàtria, l'Aribau modifiqués la darrera estrofa per tal de poder-ne fer obsequi al seu protector En Gaspar Remisa.

Joan Vilalta Roca: *Garbo,* collita poètica, pròleg per Antoni Busquets i Punset. Manresa 1934, 107 pàgines.

Aquest bell recull de poesies, precedit d'un pròleg exquisit de Busquets i Punset, conté el primer aplec de poesies del mestre Joan Vilalta i Roca, aplegades sota les següents rúbriques: dedicatòries, fruiters, fruits, guspires d'amor, aigua-lluminoses, místiques, elegies de la meva terra. La poesia de Vilalta i Roca és amarada d'esperit cristià, d'una imatgeria sòbria i perfecta, d'un gran amor a la tradició. Domina el lèxic, com a bon fill de la pagesia, i per a ell el mot tradueix sempre el pensament d'una manera clara i precisa. No torça el significat de les paraules ni les embolcalla amb una nebulosa imprecisió. *Garbo* és un llibre que es fa llegir i es fa recomanar.

Oficina romànica

(Secció de llengua literària)

CONSULTES

Cons. 92. — ¿Quina diferència hi ha entre *passos* i *passes?* — *E. P.*

Resp. — Direm la diferència que hi ha entre *pas* i *passa*, i d'aquí es podrà treure la dels plurals corresponents *passos* i *passes*. *Pas* i *passa* tenen sentits coincidents i sentits exclusius. Els exposarem separadament.

I. — SENTITS COINCIDENTS DE *pas* i *passa*

a) La distància que va d'un peu a l'altre quan caminem, presa com a mida longitudinal:

"Aquell qui s'i és recollit puxa eixir fora per XL *passos*" (Eiximenis, *1.er del Crestià*, c. 223).
"Feu rompre XX *passes* de mur" (*Tirant*, IV, 346).

b) El trànsit dels aucells d'una part a l'altra:

Aucell de *pas;* el *pas* de les orenetes; la *passa* dels tords.

II. — SENTITS EXCLUSIUS DE *pas*

A. — Presos del moviment mateix del caminar:

a) Manera de caminar; manera de fer:

A *pas* de bayoneta, de frare convidat, de gegant, d'aveia, de bou, de tortuga, de formiga.
A *pas* natural, seguit, regular; a *pas* cuitat, tirat; a poc *pas*, a petit *pas*, a bon *pas*, a gran, a llarg *pas*, de bell *pas*.
Doblar el *pas*, allargar el *pas*, apretar el *pas*, sembla que compta els *passos* (= que vagi a pas de bou).
De *pas* en *pas; pas* a *pas*.
Aquesta mula té bon *pas;* treure del *pas;* eixir del *pas;* a aquest *pas; pas* ferm.

b) Avenç, diligència:

No donar un *pas*, no fer un *pas;* fer *passos;* pels seus *passos* comptats.

c) Temps o distància:

A cada *pas*, de *pas*.
A pocs *passos*, a un *pas*.

B. — Presos del lloc per on se passa:

a) El mateix lloc de pas:

El *pas* de la porta (llindar); *pas* secret (sortida amagada).
El *pas* del Grau; el *pas* de l'aigua (vado).

b) Un punt del camí:

Pas estret de riu (congost); mal *pas* (difícil); *pas* perillós.
"El més mal *pas* és el de la porta."
"D'un mal *pas* sortir-ne aviat."
"Mal *pas*, passar-lo depressa."

c) Una situació:

Un honrat *pas;* un *pas* de riure; un *pas* de comèdia.
Succeir un *pas*, o un mal *pas*.
Estar al *pas* de la mort o estar al *pas* (a l'agonia).
"No fugiríeu al *pas* estret (apuro), que per mi vos és offert" (*Tirant*, III, 52).

d) Passatge d'un llibre o relació, d'un ball o comèdia:

"En molts *passos* no han declarat gens el test latí al arromançar-lo" (*Regla de St. Benet*, pròleg).
Ha començat el tercer *pas* (acte); marcar ben bé els *passos* (de la sardana).

e) Els *passos* de la Passió (les estacions i els misteris que les representen). Aleshores sempre s'usa en plural:

Fer els *passos* (la Via-Crucis); toquen als *passos;* me'n vaig als *passos*.
Hi ha dos *passos* nous aquest any a la processó.

C. — Presos del trànsit:

a) El mateix pas o trànsit:

Sortir al *pas*, comptar els *passos* a algú, seguir els *passos* d'algú.
Obrir *pas;* obrir-se *pas;* no poder donar un *pas;* disputar el *pas;* cedir el *pas*.
Tancar o tapar els *passos*, prendre els *passos* o tots els *passos*.

b) Permís de passar:

Donar el *pas* (pase, plàcet); donar *pas* franc. Tenia un *pas* per anar en tramvia.

III. — SENTITS EXCLUSIUS DE *passa*

a) Malaltia epidèmica:

Té la *passa*. La *passa* ha mort moltes persones.

b) Vora, orla, franja:

"Servint de fondo a la abollada sobrefalda, que una gran *passa* de vellut resseguia" (Oller, *Febre d'or*, I, 341).

c) Joc de mans:

Joc del *passa-passa*.

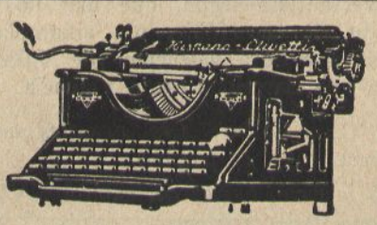
El Secretari de Redacció

Cerebrino Mandri

Cal que ho recordeu sempre! Res estranger no s'ha de prendre. Contra el DOLOR, tenim el millor remei.
Useu sempre:
CEREBRINO MANDRI
No perjudica mai.
Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 203 - Barcelona

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA
Guanyadora del Campionat de Mecanografia de Barcelona

Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

FOMENT DE PIETAT

Durán i Bas, 11 - BARCELONA

Un llibre nou excepcional

QÜESTIONS D'ARA

EXPOSICIÓ I DEFENSA DE LA VERITAT

pel Dr. Josep Roura, Prev.

És aquesta una obra pòstuma de l'apologista català, autor de "La fe del nostre poble", llibre tan conegut a casa nostra. El malaguanyat Dr. Roura morí quan havia fet la primera correcció de proves d'aquest llibre, que és indiscutiblement el millor que escriví. Les qüestions candents que a tothom interessen hi són tractades amb claredat meridiana i l'apologia de la veritat, sense deixar mai d'ésser fonamentada en solidíssimes raons, és càlida, vibrant, entusiasta.

Esperits nobles defensors de la veritat catòlica, fervorosos propagandistes del bé, jovent apologista d'ambdós sexes, aHeluia! En el llibre "Qüestions d'ara" tindreu l'arma més certera i manejable per a batre sense retop els enemics de la nostra fe, tant si es presenten descaradament ateus, com si es volen tapar la cara amb la desacreditada carota de tots els laïcismes.

L'obra duu un pròleg de presentació escrit per Mn. Eudalt Serra i Buixó, i el llibre és bellament encobertat amb un artístic dibuix alegòric de gust discretament modern. SORTIRÀ D'AQUÍ A POCS DIES.

Temporada de Primera Comunió

Totes les famílies de pietat sòlida i de bon gust haurien d'encomanar per a llurs primers combregants

LLIBRES, PRESENTS I RECORDATORIS

a

FOMENT DE PIETAT

que en té un gran assortiment i sempre de gust selecte i preu econòmic

Biblioteca Teatral de les Escoles Catòliques

Darrerament aquesta publicació selecta d'obres de teatre per a noies ha posat a la venda dos exquisits quadrets premiats en concurs:

GERMANES D'ÀNIMA

original de Cristina Aguilà

LA FILLA DEL JOGLAR

original de J. Ros i Artigas

Preu de cada quadret: 75 cèntims

FUNICULAR AERI DE MONTSERRAT A ST. JERONI

Complement obligat de tota excursió ben organitzada a Montserrat.
En 8 minuts, amb rampa del 200 per cent, (la major del planeta) ascendeix al cim més alt de la muntanya, 1235 metres s/m.

Unit a la porta de l'Abadia per un servei regular d'autòmnibus

JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
Catalunya Social?

CONSELL DE BON GERMÀ

Germà: no juguis a la Loteria; la millor rifa és l'estalvi. Però si un dia tens aquesta feblesa prova-ho a l'Estanc i Loteria del carrer de "Fernando", núm. 32 (ara Fivaller) i qui sap... Trobaràs també tabacs, segells, timbres de totes classes i preus — No et descuidis del bitllet del Sorteig Extraordinari del 11 de maig a benefici de la Ciutat Universitària.

ATENES — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. A. G. — Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.er
BARCELONA

"ENDAVANT"

RUBI
(Barcelona)